

Artyści i twórcy prezentowani na wystawie Atlasy Nowych Topografii

Adam Wilkoszarski

fotograf dokumentalista. Absolwent Fotografii na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu. W swoich fotograficznych poszukiwaniach skupia się na wpływie człowieka na jego otoczenie. Szuka miejsc, w których granica między przestrzenią prywatną a publiczną zaciera się oraz takich które nie należą już do ludzi - www.adamwilkoszarski.com

Bez tytułu

„Prowincja południowej Szwecji widziana przez okno podczas podróży samochodem. Zbiór widoków, które utknęły w pamięci jest jak elementy układanki, którą można tworzyć i układać w nieskończoność.”

Anka Gregorczyk

artystka wizualna, fotografka dokumentalistka. W swojej działalności twórczej skupia się na reinterpretacji przestrzeni życia człowieka i krajobrazach zmienianych przez jego aktywność. Szczególnie bliska jest jej konwencja nowego dokumentu oraz fotografia architektury. Inicjatorka i prezes FOTSPOT. Pomysłodawczyni i kuratorka Galerii Centrala. Członkini ZPAF, była członkini SARP. Jest laureatką polskich i zagranicznych konkursów i przeglądów fotograficznych. Absolwentka programu mentorskiego ISSP 2018/2019, studentka studiów magisterskich na Wydziale Fotografii Uniwersytetu Artystycznego im. M. Abakanowicz w Poznaniu.
www.annagregorczyk.com

Krajobrazy tymczasowe

Budowa odcinka szybkiej trasy S5 na terenie województw wielkopolskiego i kujawsko-pomorskiego, to nie tylko prorozwojowa inwestycja drogowa ważna dla Polski, ale również mocno oddziaływająca na środowisko budowa, której przebieg pokrywa się ze zniszczeniami poczynionymi przez huragan w sierpniu 2017 r. Ogromny zasięg prac ziemnych, jak również połacie zniszczonych lasów wzdłuż nowej trasy, odebrały lokalnej przestrzeni jej tożsamość, tworząc rozległy plac budowy. Woda szukająca naturalnego ujścia ze skanalizowanych rzek, znikające pod hałdą ziemi drzewa, obrazy instalacji budowlanych i obiektów inżynierskich wkomponowanych w zdekonstruowany i na nowo stworzony krajobraz, stanowią główny motyw *Krajobrazów tymczasowych*, pokazujących zmieniający się krajobraz wokół małych miejscowości.

Jerzy Nosek

rocznik '87 - absolwent Grafiki na Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach, multidyscyplinarny projektant, nierzadko używający medium fotografii. Obecnie mieszka i pracuje w Krakowie.

Jego głównym obszarem zainteresowań fotograficznych jest szeroko pojęty dokument oraz tematyka koegzystencji krajobrazu i społeczeństwa. W swojej fotografii podejmuje rozważania na temat granicy, przynależności i tożsamości. Jako baczny obserwator-świadek dokumentuje relację człowieka z otoczeniem również przez pryzmat pozostawionych przez niego śladów.

www.jerzynosek.com

Prezentowane na wystawie prace są częścią projektu podejmującego próbę zobrazowania obecnego stanu przestrzeni Górnego Śląska, analizując relacje pomiędzy wszechobecną w tej części Polski infrastrukturą przemysłową u schyłku jej funkcjonowania, a pobliskimi koloniami i osiedlami mieszkalnymi gęsto rozlokowanymi na terenie całej konurbacji.

Karol Pałka

rocznik '91 – fotograf, reżyser filmów dokumentalnych, absolwent Wydziału Radia i Telewizji Uniwersytetu Śląskiego oraz Szkoły Wajdy. Doktorant na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Członek ZPAF. Jego projekty fotograficzne nagradzane były na licznych konkursach fotograficznych a prace pokazywane były na wystawach w Paryżu, Sète, Montpellier, Londynie czy Nowym Jorku. Stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w 2020 r. Współautor książki *Red Utopias - reconciliation of space* (2018)

www.karolpalka.com

Gmach

Fotografie przedstawiają wybrane obiekty będące pozostałościami po komunistycznym reżimie, m.in. wnętrza schronów i budynku dyrekcji Huty im. Lenina, słynnego dzieła Socrealizmu, w którym wizyty składali Nikita Chruszczow i Fidel Castro czy Hotelu Polana na Słowacji, zamkniętego rządowego ośrodka wypoczynkowego należącego do Komunistycznej Partii Czechosłowacji oraz innych miejsc epoki komunizmu we Wschodniej Europie.

Konstrukcja tytułowego „Gmachu”, opowiada o władzy i jej trwałości. „Gmach” daje schronienie, zapewnia bezpieczeństwo i spokój, a jednocześnie poczucie siły. To jednak poczucie złudne, a władza – wbrew przekonaniu tych, którzy ją dzierżą – nie została dana na długie dziesięciolecia, lecz tylko na chwilę. Widmo upadku jest bowiem bliskie, unosząc się tuż za zimnymi i grubymi murami wielkich idei.

Łukasz Szamałek

rocznik '81 - fotograf dokumentalista. Z wykształcenia cybernetyk ekonomiczny, obecnie związany z branżą budowlaną konstrukcji stalowych. W swojej fotografii skupia się na formach architektonicznych, przestrzeni życia człowieka oraz procesach zmian wywoływanych przez człowieka w krajobrazie. Laureat konkursów fotograficznych w tym m.in. Wielkopolska Press Photo, Moja Wielkopolska czy Vintage Photo Festival. Absolwent Programu Mentorskiego Sputnik Photos. Wspólnie z Anką Gregorczyk tworzą fotograficzny duet. Współzałożyciel poznańskiej Galerii Centrala, członek współzałożyciel Stowarzyszenia FOTSPOT

www.szamalek.com

Dominanta (2018, 2019)

Krajobraz Łotwy jest przeważnie nizinny, określany jako mało urozmaicony i monotony. Ciągące się po horyzont pola uprawne poprzecinane są łagodnymi, zalesionymi wzgórzami kryjącymi urokliwe jeziora. Tę jednostajność zakłócają wszechobecne, strzeliste, wyrastające z ziemi konstrukcje. W pobliżu wielu zabudowań spotkać można górujące nad otoczeniem prefabrykowane posowieckie wieże ciśnień, stalowe maszty czy punkty obserwacyjne. Mierzące często po kilkadziesiąt metrów monumentalne struktury w większości straciły swoje pierwotne funkcje, pozostawiając jedynie możliwość ustawienia anten, kamer i bezpośredniej kontroli terenu z wysokości. Prezentowany wycinek cyklu fotografii wykonanych w 2018 i 2019 r. przedstawia relacje tworzące się w miejscach zderzenia tych dominujących, nieprzystępnych struktur z powtarzalną monotonością krajobrazu jednego z najmniejszych krajów w Europie, sąsiadującego z największym krajem na świecie, w czasach niewypowiedzianych wojen hybrydowych i niepewności politycznej.

Maciej Leszczyński

rocznik '86 - fotograf samouk specjalizujący się w fotografii architektury oraz dokumentalnej. Z wykształcenia biolog molekularny, zawodowo związany z branżą informatyczną i projektową. Interesuje go badanie sposobu w jaki przestrzeń i architektura reprezentują tożsamość społeczeństwa, które je stworzyło. Dokumentuje krajobrazy antropogeniczne, ukazując relacje poszczególnych, współistniejących elementów architektury.

www.maciejleszczynski.com

Bez tytułu

Prace pochodzące z nowego, rozpoczętego w 2020 r. cyklu, w którym autor, dokumentuje obiekty architektury obecne w krajobrazie miejskim oraz przemysłowym Trójmiasta. Dzięki zastosowaniu odpowiedniej perspektywy i kompozycji centralnej wyodrębnia fotografowane obiekty z krajobrazu i zwraca szczególną uwagę na formę architektoniczną jako bezpośrednią reprezentację ich funkcji.

Paweł Starzec

Dokumentalista, fotograf, socjolog. W swojej pracy koncentruje się na korelacjach między przestrzenią i jej kontekstem oraz obrazowaniem szerszych procesów poprzez ich następstwa i peryferia. Socjolog wizualny, zajmujący się współczesnymi ikonografiami i obrazami w narracjach. Wykładowca School of Form SWPS. Twórca programów warsztatowych, współzałożyciel kolektywu artystyczno-edukacyjnego Azimuth Press. Współpracownik RATS Agency, współtwórca platformy APP. Doktorant w Instytucie Stosowanych Nauk Społecznych UW, student Instytutu Twórczej Fotografii UŚ w Opawie (mgr). Muzyk i artysta dźwiękowy, obecnie grający w projekcie Mazut i solowo jako Industry Standard. Entuzjasta zinów i kultury DIY.

www.pawelstarzec.com

9 wież granicznych, z projektu *Zersetzung*

Zjednoczenie Niemiec zakończyło się 3 października 1990 r. W jego trakcie, 23 sierpnia 1990, Volkskammer – parlament NRD – oficjalnie zadeklarował wolę wejścia do Niemiec Zachodnich i zaakceptowania prawa zachodniego jako własnego. 30 lat później, sytuacja zjednoczonych Niemiec nie są tak jednowymiarowa, jak mogłoby się wydawać. (...) Interesuje mnie, co pozostało z dziedzictwa NRD i tożsamości Niemców Wschodnich po zjednoczeniu Niemiec i jakie były skutki uboczne tego procesu. Dawna wewnętrzna granica pomiędzy Wschodem i Zachodem to blisko 1400 km nieustannie rozbudowywanych fortyfikacji, sięgających po wschodniej stronie na kilka kilometrów w głąb kraju. Ogrodzenia, okopy, miny i systemy elektrycznych alarmów, a także 529 standaryzowanych betonowych wież strażniczych umieszczonych w równych odstępach. Po zjednoczeniu, większość z nich została wyburzona. Niewielki odsetek spełnia nowe funkcje – punktów obserwacyjnych, podstaw do anten, czy też muzealnych eksponatów. W przededniu trzydziestolecia upadku Żelaznej Kurtyny dokumentowałem współczesne losy tych miejsc.

Tomasz Lewandowski

rocznik '78 - mieszka i pracuje w Niemczech. Jako fotograf dokumentalny zajmuje się przede wszystkim socjologicznym wymiarem architektury. Ukończył fotografię na Uniwersytecie Artystycznym Burg Giebichenstein w Halle. Pracuje jako gościnny wykładowca fotografii w Instytucie Edukacji Artystycznej w Warszawie oraz na Uniwersytecie Marcina Lutra w Halle (Saale). Laureat konkursów fotograficznych m.in. MIFA 2018, LensCulture 2017, 2 Grand Prix w Vintage Photo Festival i innych. Od 2019 kurator i organizator wystaw w Galerii Kunsthaus Raskolnikov w Dreźnie. Publikuje w kilku czasopismach architektonicznych w Europie, Azji i Ameryce Północnej - www.tomaszlewandowski.de

mono PL (2019 – w trakcie)

Fotografować Polskę zacząłem w 2017 r., po prawie 9 latach zamieszkiwania poza jej granicami. Wybrałem ten kraj jako obiekt dokumentacji gdyż tutaj się urodziłem, wychowałem i spędziłem 30 lat mojego życia. Ten kraj znam więc najlepiej i o nim mogę najwięcej opowiedzieć. Z drugiej strony, po pewnym czasie życia zagranicą, patrzę na Polskę z nieco innej perspektywy. W szczególności interesują mnie miejsca "przeciętne", znajdujące się poza odrestaurowanymi centrami miast. Miejsca te, choć są środowiskiem życia dla milionów ludzi, pozostają często niezauważane. Wydają się też być wizualnie anonimowe i nie stanowią o charakterze miast i regionów. Moim zdaniem, to jednak te przestrzenie zawierają najbardziej autentyczne fragmenty rzeczywistości, będące rezultatami przebiegu historii. To one stanowią główne tło, tak dla zachodzących procesów społecznych i

politycznych, jak i dla dnia powszedniego. Miejsca te opowiadają nam także “szczerze” o mentalności Polaków. Dzieje się tak, gdyż są one niejako (współ)organizowane przez mieszkańców, czasem w sposób nieświadomy i pośredni.

